

Karol Modzelewski

Senator z województwa wrocławskiego

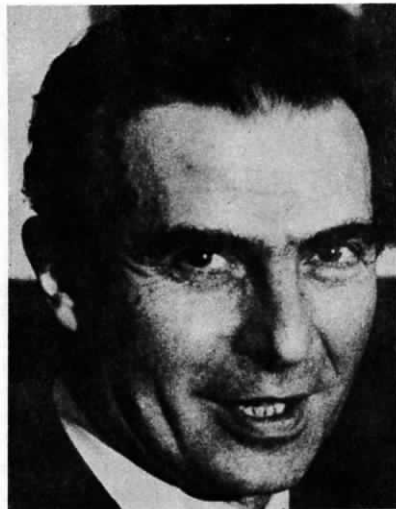
W wyborach do Senatu 4 czerwca 1989 r. otrzymał 359 490 głosów, czyli 74,95% oddanych głosów ważnych (479 685).

Członek Komisji: Inicjatyw i Prac Ustawodawczych;
Spraw Emigracji i Polaków za Granicą;
Konstytucyjnej.

Urodził się 23.11.1937 w Moskwie. Matka Natalia, urodzona w Paryżu, tłumaczka literatury rosyjskiej, do 1945 przebywała w Moskwie; ojczym Zygmunt, działacz ruchu komunistycznego, był w 1947—1951 ministrem spraw zagranicznych PRL.

Od 1945 mieszkał w Warszawie, gdzie ukończył Liceum Ogólnokształcące. Po studiach historycznych na Uniwersytecie Warszawskim (1954—1959) pracował jako asystent w Instytucie Historii UW. Od 1950 w ZMP, w 1956 jeden z założycieli Rewolucyjnego Związku Młodzieży, po połączeniu organizacji młodzieżowych znalazł się w ZMS; od 1957 członek PZPR. W 1964 usunięty z tych organizacji po wykryciu przez SB tzw. *Listu otwartego do członków PZPR* (napisanego wspólnie z J. Kuro niem), następnie aresztowany i skazany w lipcu 1965 na 3,5 roku więzienia. Warunkowo zwolniony w sierpniu 1967, ponownie aresztowany w pierwszym dniu demonstracji marcowych (8.03.1968) za współpracę z niezależnym ruchem studenckim, w styczniu 1969 otrzymał wyrok 3,5 roku więzienia. Zwolniony we wrześniu 1971, powrócił do pracy naukowej, w 1972 został zatrudniony w Instytucie Kultury Materialnej PAN we Wrocławiu. W 1974 otrzymał doktorat, w 1978 habilitację na podstawie pracy *Spoleczeństwo i gospodarka wczesnośredniowiecznych Włoch*, wydanej w Polsce i we Włoszech.

Od września 1980 wiceprzewodniczący Komitetu Założycielskiego NSZZ „S” przy wrocławskim oddziale PAN, członek MKZ we Wrocławiu, na gdańskim zjeździe MKZ-ów przedstawił projekt utworzenia ogólnopolskiego związku zawodowego pod nazwą „Solidarność”. Od 9.11.1980 rzecznik prasowy KKP, pełnił tę funkcję do 1.04.1981, kiedy podał się do dymisji z powodu krytycznego stosunku do tzw. porozumienia warszawskiego kończącego „kryzys bydgoski”. Od marca 1981 członek prezydium Zarządu Regionu Dolny Śląsk, uczestniczył w posiedzeniach KKP, na I Krajowym Zjeździe w Gdańsku-Oliwie wybrany do KK. W nocy 12/13.12.1981 interno-

wany w Gdańsku z innymi członkami władz Związku, przetrzymywany w Strzelbielinku i Białotęce, w grudniu 1982 został wraz z grupą działaczy przewieziony do więzienia i postawiony w stan oskarżenia pod zarzutem próby obalenia ustroju PRL. W sierpniu 1984 zwolniony na mocy amnestii. Podczas pobytu w więzieniu usunięty z pracy, od 1987 ponownie zatrudniony w PAN, wydał w tymże roku monografię *Chłopi w monarchii wczesnonapoleońskiej*.

Żonaty; żona Aleksandra jest z zawodu położną, obecnie na rencie inwalidzkiej; ma dorosłą córkę Ewę, psychologa terapeutę, pracującą w lecznictwie.